

Βεροίας Παντελεήμων: Ο Σταυρός του Χριστού είναι δύναμη και προστασία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 13 Σεπτεμβρίου (προ της Υψώσεως) ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίου Αλεξάνδρου Αλεξανδρείας (Ημαθίας).

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος χειροθέτησε σε Αναγνώστη τον ιερόπαιδα Κωνσταντίνο Καρκαμάνη.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Έμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Παραμονή τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας καί ὁ λόγος τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου εἶναι γιά τόν Σταυρό.

Τί ἦταν ὁ σταυρός; Ἦταν τό ὄργανο μέ τό ὁποῖο θανάτωναν τήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ τούς πιό μεγάλους κακούργους, τούς πιό φοβερούς ἐγκληματίες. Καί αὕτη τήν καταδίκη ἐπέλεξαν οἱ Ἑβραῖοι γιά τόν Κύριό μας, ὁ ὁποῖος «διῆλθε εὐεργετῶν καί ἰώμενος» τίς σωματικές καί τίς ψυχικές τους νόσους. Αὕτη τήν καταδίκη ἐπέλεξαν, γιατί πίστευαν ὅτι ἔτσι θά ἀπαλλασσόταν ἀπό τήν παρουσία του καί δέν θά αἰσθανόταν τόν λόγο του νά τούς ἐλέγχει. Αὕτη τήν καταδίκη ἐπέλεξαν, γιατί τό μίσος καί ὁ φθόνος δέν τούς ἄφηνε νά παραδεχθοῦν ὅτι ὁ Χριστός ἦταν ὄντως ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί ὁ λυτρωτής τοῦ κόσμου, ἦταν ὁ Μεσσίας πού γιά αἰῶνες ἀνέμεναν, γιά νά τούς ἀπαλλάξει ἀπό τήν προπατορική ἁμαρτία καί νά ἀποκαταστήσει τή σχέση τους μέ τόν Θεό.

Καί αὐτό τό ὄργανο τῆς αἰσχύνης καί τῆς καταδίκης μετετράπη, ἀπό τή στιγμή πού ὁ Χριστός ἀνῆλθε ἐπ' αὐτοῦ καί συγχώρησε καί τούς σταυρωτές του, σέ πηγή ἀμέσου λυτρώσεως καί σωτηρίας. Ἔγινε ὄργανο μετανοίας καί ἀφέσεως, ἔγινε ἀπαρχή τῆς νέας ζωῆς.

Ἐπί τοῦ Σταυροῦ ἐκένωσε ὁ Κύριός μας σέ ἀπόλυτο βαθμό ἑαυτόν γιά τή σωτηρία μας καί ταπεινώθηκε μέχρι τοῦ σημείου νά βιώσει καί τήν ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ-Πατέρα. Καί αὕτη ἡ ἄκρα ταπείνωση τοῦ Κυρίου ἐνέπνευσε τόν πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολο Παῦλο, γιά νά διακηρύξει ὅτι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό καύχημά του, τό μοναδικό καί ἀπόλυτο. Καί καυχᾶται γι' αὐτόν, γιατί πιστεύει ἀκράδαντα σέ Αὐτόν ὁ ὁποῖος ἐπί τοῦ Σταυροῦ συγχώρησε τίς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου καί συνήνωσε «τά τό πρὶν διεστῶτα», τόν πεπτωκότα δηλαδή ἄνθρωπο μέ τόν φιλάνθρωπο Θεό.

Καί ἐάν ἡ καύχηση γιά ὅτιδήποτε ἄλλο ἀποτελεῖ γιά τόν ἄνθρωπο ἔκφραση ὑπερηφανείας καί ἐγωισμοῦ, ἡ καύχηση γιά τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ εἶναι καύχηση γιά τή θυσία τοῦ Χριστοῦ γιά χάρη τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι καύχηση γιά τήν ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ γιά τή σωτηρία μας. Εἶναι καύχηση γιατί πιστεύουμε στόν Χριστό, ὁ ὁποῖος γιά τή δική μας ἀγάπη καί γιά τή δική μας σωτηρία δέχθηκε νά ὑποστεῖ αὕτη τή μεγάλη ταλαιπωρία, ψυχική καί σωματική, ἀγγόγυστα καί χωρίς κανένα ὄφελος ἢ συμφέρον. Διότι ὁ Χριστός θυσιάσθηκε ἐπί τοῦ Σταυροῦ γιά τίς ἁμαρτίες ὅχι μόνον ὧν θά τόν πίστευαν καί θά τόν ἀκολουθοῦσαν, ἀλλά καί γιά τίς ἁμαρτίες αὐτῶν πού θά παρέμεναν ἀδιάφοροι στήν πρόσκλησή του καί γιά ἐκείνους ἀκόμη πού θά τόν ἐχθρεύονταν καί θά τόν ἐδίωκαν.

Ὅμως ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος καυχᾶται γιά τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου καί γιά ἕναν ἀκόμη λόγο. Καυχᾶται, γιατί ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι γιά κάθε ἄνθρωπο πού τόν πιστεύει, «δύναμις Θεοῦ». Εἶναι «ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου» πού προσφέρει σέ ὅλους μας τή δυνατότητα ὅχι μόνο νά νικήσουμε τόν αἰώνιο ἀντίδικό μας, τόν πονηρό, ἀλλά καί νά ἀνακαινίσουμε τόν ἑαυτό μας, νεκρώνοντας τόν παλαιόν ἄνθρωπον «σύν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καί ταῖς ἐπιθυμίαις» καί ἀφήνοντας νά γεννηθεῖ μέσα μας «ὁ κατὰ Θεόν κτισθείς» νέος ἄνθρωπος.

Αυτή τή δύναμη δίδει καί σέ ἑμᾶς ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου, τόν ὁποῖο θά ὑψώσει ἡ Ἐκκλησία μας αὔριο στούς ναούς μας, γιά νά τιμήσει τήν ἱστορική ὑψωση τοῦ τιμίου Σταυροῦ στά Ἱεροσόλυμα τόσο μετά τήν εὑρεσή του ἀπό τήν ἁγία Ἑλένη, τή μητέρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὅσο καί μετά τήν νίκη τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου ἐναντίον τῶν Περσῶν πού εἶχαν ἀρπάξει καί ἀπομακρύνει τόν τίμιο Σταυρό ἀπό τόν ναό τῆς Ἀναστάσεως.

Αυτή τή δύναμη δίδει ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου μας καί στόν πνευματικό μας ἀγώνα ἀλλά καί στή ζωή μας, ἐφόσον βεβαίως καί ἑμεῖς ὄχι μόνο τόν τιμοῦμε καί τόν προσκυνοῦμε κατὰ τήν ἐορτή τῆς Ὑψώσεώς του ἢ κατὰ τήν Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἀλλά ὅταν αἰσθανόμεθα καύχηση γι' αὐτόν, ὅπως αἰσθανόταν καί ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ἰδρυτής τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

Θά πρέπει νά αἰσθανόμεθα αὐτή τήν καύχηση, γιατί καί γιά μᾶς ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι δύναμη καί προστασία. Καί αὐτή τήν καύχηση θά πρέπει νά τήν ἐκφράζουμε καί νά τήν διαδηλώνουμε κάνοντας τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ὅποτε ἀρμόζει καί ὅποτε αἰσθανόμεθα τήν ἀνάγκη, ὁμολογώντας ἔτσι τήν πίστη μας στή δύναμή του καί τήν εὐγνωμοσύνη στόν Χριστό πού θυσιάσθηκε ἐπ' αὐτοῦ γιά μᾶς, γιά νά σηκώσει τήν ἁμαρτία ὅλου τοῦ κόσμου, γιά νά ἔχουμε πάντοτε τή χάρη καί τήν εὐλογία του, γιά νά εἴμαστε σέ ὅλη μας τή ζωή συσταυρωμένοι μέ τόν Χριστό

καί συναναστημένοι μαζί του.

